

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	<i>SSO Ewa Malinowska</i>
Protokolant –	Stażysta Joanna Nande

po rozpoznaniu 18 czerwca 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) sp. z o.o. z siedzibą w G.

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 10 sierpnia 2017 r. Nr (...)

1. uchyla zaskarżoną decyzję;
2. zasądza od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w G. kwotę 100 zł (sto złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Ewa Malinowska

XVII AmE 293/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10 sierpnia 2017 r. wydaną przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki w sprawie (...) na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 i art. 56 ust. 2, w związku z art. 56 ust. 3 i 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2017 r. poz. 220 ze zm.) w związku z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. (poz. 1257), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy - (...) Sp. z o. o. z siedzibą w miejscowości G. (...), (...)- (...) G., posiadającemu numer identyfikacji podatkowej NIP: (...) w związku z naruszeniem warunku określonego w przedmiocie i zakresie koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej decyzją Prezesa URE z dnia 22 maja 2015 r. nr (...) oraz art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy-Prawo energetyczne, stwierdził że Przedsiębiorca - (...) Sp. z o.o. z siedzibą w miejscowości G. (...), (...)-(...) G., naruszył warunek określony w przedmiocie i zakresie koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej decyzją Prezesa URE z dnia 22 maja 2015 r. nr (...) oraz art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy-Prawo energetyczne, w związku z czym wymierzył przedsiębiorcy (...) Sp. z o.o. karę pieniężną w wysokości 10 000 zł.

(decyzja k. 3-4)

Powód (...) sp. z o.o. w G. wniosła odwołanie od tej decyzji zaskarżając ją w całości zarzucając, że decyzja nie odpowiada wymogom art. 104 k.p.a. Zarzucił także naruszenia art. 7, 8 i 9 k.p.a. a także art. 56 ust. 6 prawa energetycznego poprzez niewskazanie przyczyn wymierzenia kary w wysokości wskazanej w decyzji i nie odniesienie się do kwestii możliwości finansowych przedsiębiorcy. Zarzucając powyższe wniosł o uchylenie zaskarżonej decyzji i zasądzenie kosztów postępowania.

(odwołanie k. 5-6)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) sp. z o.o. w G. jest przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą na podstawie koncesji z dnia 22 maja 2015 r. na obrót paliwami ciekłymi. Przedmiotem działalności objętej koncesją jest działalność gospodarcza w zakresie obrotu paliwami ciekłymi z wyłączeniem obrotu tymi paliwami przy wykorzystaniu stacji/baz paliw, autocystern i samodzielnych stacji gazu płynnego oraz z wyłączeniem obrotu konfekcjonowanymi paliwami ciekłymi.

(koncesja k. 33-36)

W toku kontroli podatkowej przeprowadzonej przez Urząd Skarbowy w N. stwierdzono, że powód wykonywał działalność gospodarczą w zakresie obrotu paliwami ciekłymi przy wykorzystaniu infrastruktury technicznej stacji paliw przy ul. (...) w G., stacji paliw w miejscowości P. ul. (...). oraz dwóch cystern. Działalność na stacji paliw w G. powód wykonywał w okresie 17.01.2017 r. do 9.02.2017 r., a działalność na stacji paliw w P. od 31.01.2017 r. do 9.02.2017 r.

(pismo k. 1 i 3 akt adm.)

W roku 2016 powód osiągnął przychód z działalności koncesjonowanej w wysokości (...) zł.

(formularz k. 37)

Sąd ustalił powyższe okoliczności na podstawie dokumentów wskazanych powyżej, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron niniejszego postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne.

Powód podniósł w nim dwa rodzaje zarzutów: naruszenia przepisów kodeksu postępowania administracyjnego i naruszenie prawa materialnego: art. 56 ust. 6 PE.

Odnosnie do zarzutów naruszenia przepisów postępowania administracyjnego Sąd Okręgowy podziela utrwalone w judykaturze stanowisko, iż zasadniczo tego typu zarzuty są nieskuteczne przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów, ponieważ Sąd ten nie może ograniczyć sprawy wynikającej z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowania sądowe. Jednak jeżeli w że w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych, to zarzuty w tym zakresie są skuteczne, o ile uchybienia te nie mogą być sanowane w toku postępowania sądowego.

Decyzja wydana przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki nie może być poddana kontroli z uwagi na niespełnienie przesłanek z art. 107 § 3 k.p.a.

Zgodnie z tym przepisem uzasadnienie faktyczne decyzji powinno w szczególności zawierać wskazanie faktów, które organ uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom

odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, zaś uzasadnienie prawne - wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa.

W zakresie deliktu Prezes URE wskazał w uzasadnieniu poprzez jakie działania powód naruszył warunki koncesji i nietrafne są zarzuty odwołania dotyczące błędnej wykładni zapisów koncesji przez Prezesa URE. Nietrafne jest także stanowisko powoda, że zbiorniki paliwa na stacji paliw nie stanowią stacji paliw ani bazy i że korzystanie przez przedsiębiorcę jedynie ze zbiorników odbywało się zgodnie z warunkami koncesji. Powód przyznał w swoim piśmie z dnia 8 kwietnia 2017 r. (k.3 akt adm.), że prowadził działalność polegającą na obrocie paliwami ciekłymi w zakresie szerszym, niż określony w koncesji i że podjął działania zmierzające do jej rozszerzenia. Wniósł także o łagodny wymiar kary. Sąd zatem zarzutów w tym zakresie nie podzielił.

Decyzja wydana w niniejszej sprawie nie spełnia jednak kryteriów art. 107 ust. 3 k.p.a. ponieważ Prezes URE nie wykazał w niej, jaki przychód z działalności osiągnął przedsiębiorca w roku 2016, co czyni niemożliwym kontrolę decyzji pod kątem spełnienia kryteriów z art. 56 ust. 3 PE i co zarazem czyni zasadnym zarzut naruszenia prawa materialnego podniesiony w odwołaniu.

Ponadto zgodnie z art. 56 ust. 6 PE ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE uwzględnił stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe. Zaskarżona decyzja nie zawiera uzasadnienia w zakresie ustawowych wytycznych wymiaru kary, więc również w tym zakresie nie może zostać poddana kontroli. W wyroku z 10.07.1985 r. NSA w Krakowie (SA/Kr 579/85, ONSA 1985/2, poz. 14), stwierdził, że: „Wymienienie przez organ w uzasadnieniu decyzji tylko numeracji artykułów (paragrafów, ustępów) przepisów prawnych przyjętych za jej podstawę prawną, nie spełnia warunku przytoczenia przepisów prawa, o jakim mówi art. 107 § 3 k.p.a.”), natomiast wyjaśnienie podstawy prawnej – na wykładni przepisów stanowiących podstawę prawną rozstrzygnięcia zawartego w decyzji. W wyroku z 23.02.1988 NSA w Poznaniu (SA/Po 1317/87, CBOSA), stwierdził, że „Wyjaśnienie podstawy prawnej decyzji, z przytoczeniem przepisów prawa» polega nie tylko na obowiązku powołania podstawy prawnej w każdej decyzji i przytoczeniu obowiązującego prawa, ale także na wszechstronnym wyjaśnieniu podstawy prawnej i faktycznej decyzji, czyli na wytłumaczeniu się, dlaczego właściwy organ orzekający zastosował określony przepis rozstrzygając sprawę, względnie też dlaczego daną wykładnię przyjął, skoro strona przedstawiła wykładnię odmienną”. Stanowisko to Sąd Okręgowy w pełni podziela.

Ponadto istotne jest również to, że za utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego należy uznać pogląd, że w sprawach o nałożenie kary pieniężnej należy stosować określone gwarancje dla strony właściwe prawu karnemu (zob. wyroki SN: z dnia 14 kwietnia 2010 r. III SK 1/10, OSNP 2011, nr 21-22, poz. 288, z dnia 1 czerwca 2010 r. III SK 5/10, Lex nr 622205 i z dnia 21 kwietnia 2011 r., III SK 45/10, Lex nr 901645). W decyzji nie zawarto oceny dotyczącej stopnia szkodliwości czynu i stopnia zawinienia czym naruszono art. 56 ust. 6 k.p.a. a ponadto brak uzasadnienia w tym zakresie godzi w prawo do obrony przedsiębiorcy. Brak ustalenia przychodu przedsiębiorcy oznacza także, że organ nie dokonał oceny możliwości finansowych przedsiębiorcy i decyzja nie może zostać poddana kontroli również w tym zakresie.

Mając powyższe na uwadze Sąd uchylił zaskarżoną decyzję na podstawie art. 479⁵³. § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto, zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c., zasadą odpowiedzialności za wynik procesu przyjmując, że na koszty należne wygrywającemu składa się zwrot opłaty w wysokości 100 zł.

SSO Ewa Malinowska